

ZVON

květen/may

2016

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Anděl ÚCTY - UCTIVÉ BÁZNĚ

(Poselství shůry, Anselm Grün

vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří 2002)

Úcta, uctivá bázeň, německy “Ehrfurcht”, v sobě skrývá smysl pro odstup od svatého. “Je to vjem toho, co je svaté a k čemu se nesmíme přiblížit, co v raném pojmání života obklopovalo všechno vysoké, mocné, krásné” (Romano Guardini). Uctivý člověk nezabírá do svého vlastnictví to, co obdivuje. Spíše plaše ustoupí a prokáže člověku či obdivovanému jevu v přírodě patřičnou úctu. Nechce drze proniknout v něčí tajemství. Ponechává tajemství tajemstvím. Romano Guardini je toho názoru, že skutečná kultura začíná tím, že člověk dovede ustoupit, že ponechá každému jeho důstojnost a dílu jeho krásu. Pravá kultura potřebuje uctivost. Právě andělé zprostředkovávají ve všech náboženstvích pocit úcty. Ukazují nám, že teď do našeho života vstoupilo něco, co není z tohoto světa, něco, co se nás bezpodmínečně týká, co nás přesahuje, před čím můžeme jedině v úžasu ustoupit.

Mám-li k někomu úctu, nesháním o něm pomluky, nechci proniknout i jeho nejintimnější tajemství. Pro svatého Benedikta znamená úcta k člověku víru v jeho dobré jádro, schopnost vidět v něm božskou jiskru, ba samotného Krista. Nespojuji člověka s jeho slabostmi a chybami, ale hledím hlouběji. Za jeho málo povznášející fasádou poznám leckdy jeho touhu. V hloubi svého srdce touží každý člověk být dobrý. Nepopírám zlo, jež lidé páchají, ale neodsuzuji člověka. Snažím se nahlédnout za kulisy zla - a náhle poznám, že nikdo nekoná zlo z rozkoše, nýbrž vždycky ze zoufalství, jak to kdysi řekl mnichovský psychiatr Albert Görres.

Uctivá, plachá bázeň má cosi společného s respektem. Člověka nerespektuji pro jeho výkon, nýbrž proto, že je to člověk. Jestliže lidé cítí, že jsou respektováni, napřímí se. Opět objeví svou božskou důstojnost. Stále vzpomínám, jak jeden argentinský přítel řekl o mém otci: “ To je člověk, který má úctu k druhým lidem.” To byla pro něho v cizině důležitá zkušenost; nebyl oštemplován jako “Ausländer”, nýbrž byl respektován ve svém lidství. Uctivost ctí hranice, které mají být zachovány, a intimitu člověka. Takové anděly uctivosti bychom potřebovali dnes - v době plné senzacechtivosti - kdy je lahůdkou zveřejňovat to nejintimnější. Uctivost

Na první straně:

Obraz Mistra Theodorica - dvorního malíře Karla IV. Detail obrazu znázorňuje klečícího císaře Karla IV. před Madonou s dítětem.

vytváří atmosféru jemnocitu a životní ochrany, něžnosti a respektu - atmosféru, která nám prospívá. V ní se cítíme vskutku jako lidé s nedotknutelnou důstojností.

Uctivost má něco společného s velikostí. Dnes pozorujeme snahu strhávat všechno domněle velké do bláta. Kdo trpí méněcenností, nesnese opravdovou lidskou velikost. Musí tudíž vypátrat každou slabost, aby dokázal, že lidská velikost ani existovat nemůže, a že je tudíž jeho mělkost samozřejmostí. Jsem-li uctivý, mám z velikosti druhého člověka radost - a tím se na ní začnu podílet. Náš respekt však neplatí jen velkým, ale i malým, bezbranným a zraněným. Uctivost vidí božskou důstojnost, která vyzařuje i z utýraného, znetvořeného obličejce mučeného člověka. Využívat něčí bezbrannosti je nestoudnost, ponižující člověka. Úcta každého z nás napřimuje a dává nám prostor, v němž ve svobodě objevíme svou důstojnost.

Dnes bychom potřebovali při mnoha příležitostech anděla uctivosti, aby klima senzacechtivosti a cynismu proměnil v respekt před lidskou důstojností. Kdyby anděl uctivosti přišel na nějakou "party", ustaly by klevety o druhých, vznikla by atmosféra vzájemné úcty, v níž by každý mohl být sám sebou, protože by cítil, že ho druzí respektují. Kdyby se anděl uctivosti snesl mezi diskutující v parlamentu, zmlkly by zraňující výčitky na adresu protivné strany. Byly by demaskovány jako nestoudné. Kdyby vstoupil do nějaké společnosti, opadla by zvědavost, která chce odkrýt tajemství jednoho každého. Určitě bychom se nesnažili druhého ustavičně měnit. Začali bychom ho - možná poprvé! - vnímat jako osobnost a respektovat ho takového, jaký je. Teprve v takovém klimatu úcty se bude moci změnit, aniž by se musel vzdát vlastní sebeúcty. Právě proto, že ví o své důstojnosti, může se změnit a vrústat do formy odpovídající božské důstojnosti.

Přeji ti, abys směl žít vedle mnoha andělů uctivosti. Pak v tobě poroste jemnocit pro ono hluboké tajemství, které je v tobě. Zakusíš, co znamená být člověkem, a budeš mít ze svého lidství radost. Přeji ti, abys směl být andělem uctivosti pro druhé, a aby ses naučil vidět svého bližního očima anděla. Pak otevřeš druhým prostor, v němž budou smět být zcela sami sebou.

KAŽDÝ ČTVRTEK PO mši svaté se mohou lidé v našem kostele modlit před vystavenou Nejsvětější Svátostí až do večera. Večer v 7.30pm je pak slavnostní požehnání a uložení Nejsvětější Svátosti zpět do svatostánku. Tato tradice je zde už dlouho. V jiných kostelích se také lidé modlí před Nejsvětější Svátostí - což je vlastně Ježíš pod způsobou chleba přítomný mezi námi, zvláště ve čtvrtek, kdy Ježíš podle tradice v zahradě getsemanské v úzkostech prosil svého Otce o sílu, aby splnil svůj úkol a dokončil dílo vykoupení.

Tak s Ježíšem v “naší zahradě getsemanské” prosíme Boha o světlo na naší cestě životem.

Častokrát vidím lidi přicházet do kostela právě ve čtvrtek, ale nemodlí se k Ježíši - pokleknou před oltář Panny Marie nebo sv. Josefa a mnohdy se slzami a nářkem prosí o pomoc - radu. Zprvu jsem byl pohoršen, jak mohou tito lidé “ignorovat” Ježíše a dávat přednost stvořeným bytostem jako je Panna Maria, Josef nebo třeba Juda Tadeáš. Připomíná mně to humornou historku z moravského Hostýna, kde se starší žena modlí těmito slovy: “Panno Maria, i kdyby nás Ježíš opustil, ty nás nikdy neopustíš.....” Pak se také můžeme setkat s nezdravou a nebezpečnou lidovou zbožností k Panně Marii, kdy Panna Maria - ta hodná a dobrá, drží ruku rozhněvaného Boha.... Někdo se mě ve zpovědnici zeptal: “Pane faráři, je to hřích modlit se jenom k sv. Antonínovi a ne k Pánu Ježíši?”

Bůh nás miluje a určitě se nebude zlobit, když se modlíme k někomu o přímluvu. Patříme do jedné rodiny božích dětí s příbuznými, kteří jsou už definitivně v nebi. Zdravá úcta k svatým vede k hluboké a pevné víře. Nakonec máme krásný příklad v evangeliu, kdy Ježíš na přímluvu své matky Marie udělal první zázrak na svatbě v Káně Galilejské.

V měsíci květnu slavíme svátek našich maminek. Marie, matka našeho Pána Ježíše Krista, je vzorem a nekonečnou inspirací pro naše maminky. Kež nás mariánská úcta přivede k jejímu synu Ježíši Kristu.

*Přeji Vám hezký čas
strávený s časopisem ZVON
Fr. Antonín.*

Membership Has its Privileges

April 24, 2016
homily on
Fifth Sunday of Easter
Deacon Greg Kandra

Every now and then, a story in the New York Times helps capture the tenor of our times and the world we live in.

That happened yesterday, and the article really helps put our world in perspective. It was about exclusive new perks that some cruise ships and theme parks are offering for some well-heeled vacationers.

The article focused on a new ship just launched by Norwegian Cruise Line, called the Escape. Within the Escape is a private area called the Haven, with its own restaurants, swimming pools, spas and entertainment. Among other things, you gain admittance to the best seats at the ship's theater by flashing your membership card, your gold room key. It's so carefully managed that most people on the ship don't even realize it exists. If you want to, you can spend your whole vacation there and avoid almost anyone else on the ship. This doesn't come cheap, starting at around ten thousand dollars for a week.

But it says something about our economy today that there is a thriving market for this sort of thing. The Times article mentioned a number of other places that are offering similar exclusive perks, like Disney World and Sea World—catering to that 1 percent who can afford it and who want to feel like they are members of an exclusive club.

As American Express likes to say: "Membership has its privileges."

But: contrast that with what Christ tells his apostles in today's gospel.

You don't need a gold card, or a special password, or an extravagant bank account to belong to Christ. "This is how all know you are my disciples," he tells them "If you have love for one another." The one thing that will distinguish his followers, he tells them, is something beyond price. You can't box it or buy it or bottle it. **It is love.**

That is the membership card, the identifying characteristic, for the most important club on earth." A song we used to sing when I was in grade school said, They'll know we are Christians by our love, by our love..." It's worth asking ourselves this Sunday: Do they? Does the world recognize us as Christians because of the way we love? In a variation of an old question: if we were ever put on trial for being a Christian, would the evidence of our guilt be our love?

When we walk out those doors on Sunday, do we live the gospel on Monday? Do we love one another, as Christ commanded us? Do we convey love for one another in the bank, in the checkout line, on the subway platform, in the office cubicle at work? Do people look at us and say, “This is someone who loves”...? Do they say: “This is someone who shows compassion”...? “This is someone who shows mercy...who loves, like Jesus did, unconditionally”...?

Speaking for myself, far too often, the answer is no.

Christ’s commandment in this Sunday’s gospel should serve as a wake up call.

In these first weeks after Easter, we are being called to do more than sing Alleluias and enjoy the flowers on the altar. We are being called to embrace our membership in the most meaningful and life-changing club on earth. We are being challenged to live as followers of the one who gave his life for us. We are being challenged to *love*. This is how we are defined. It isn’t easy. Because loving as Christ did also means bearing a cross. In Egypt, people recognize Christians not just by their love but, literally, by the cross they bear. Coptic Christians when they are baptized receive a tattoo on their wrists—a small cross they carry for the rest of their lives. A Coptic priest remarked recently that it’s interesting to note that as you grow, and grow older, your cross stretches with your skin. Your cross gets bigger. So often, that is the way it is with life, isn’t it? Our challenges become more difficult. Our burdens become heavier.

The cross grows.

To love as Christ did, and to carry a cross, entails sacrifice. It means to go against the will of the world, and the aspirations of the world. We do it in small but significant ways, like making time for Mass on Sunday when most people would rather be at the beach or the golf course. It means taking a stand in the public square against policies and politicians who denigrate life, or punish the poor, or belittle religious liberty.

Very often, it also means loving those who are unlovable.

It means praying for those who persecute you. It means stepping away from the water cooler when the gossip gets juicy, or turning off the computer when the comments on Facebook become cruel. Or stepping up to defend someone under attack. When people ask, “What would Jesus do?,” I don’t think he’d be leaving snarky comments on social media. Christ’s new commandment can be one of the most difficult—but we can never forget that it marks us, as surely as the crosses on the arms of Coptic Christians. The way we live, and the way we love, announces to the world our membership in the Body of Christ.

And yes, membership has its privileges.

It means living worthily so we can receive the Eucharist this morning. And it means living in a way that is loving—a way that, by the grace of God, can help us attain eternal life.

When you consider all that, isn't it worth it? It doesn't cost thousands of dollars. It doesn't require taking out a second mortgage or flashing a membership card.

Let the world know to whom we belong.

Let them know we are Christians by our love, by our love.

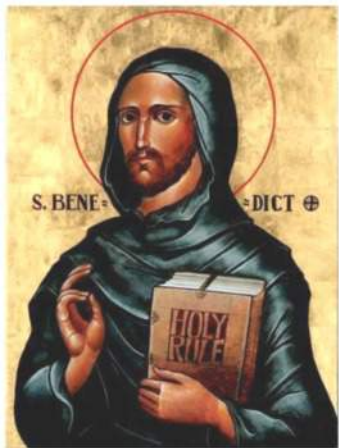
<http://aleteia.org/blogs/deacon-greg-kandra/>

Kresťanská spiritualita a mníšske hnutie

Benediktíni

MV

Rád svätého Benedikta (*latinsky* Ordo Sancti Benedicti, OSB) založil svätý Benedikt v roku 529 na území dnešného Talianska (prvý kláštor v Subiacu, neskôr Monte Cassino). Nešlo však o zakladanie rehole ako by sme si to predstavili dnes, išlo skôr o formalizovanie už čiastočne rozšíreného mníšskeho života tým, že sv. Benedikt tomuto životu stanovil konkrétne pravidlá vo svojej Reguli. Túto napísal až na sklonku svojho života ako výsledok celoživotnej skúsenosti. Benediktíni boli až do 11. storočia jediným mníšskym rádom na kresťanskom západe a výrazným spôsobom pomohli aj v evanjelizácii Európy a nových národov, ktoré sa tu usadili.

Určite ste už počuli benediktínske motto “*ora et labora*“, čo v preklade znamená “modli sa a pracuj“. To zároveň pekne vystihuje aj ich život a spiritualitu, kde panuje harmónia medzi modlitbou a prácou. Benediktíni su kontemplatívny rehoľný rád – to znamená, že sa sústredia na život s Bohom v modlitbe a odlúčení od sveta (na rozdiel od tzv. apoštolských reholí, ktorých členovia pôsobia vo svete ako napríklad jezuiti, saleziáni a pod.). Základom benediktínskej modlitby je spoločná modlitba liturgie hodín a *lectio divina* – rozjímavé čítanie Biblie. Centrálné je tiež každodenné slávenie Eucharistie a osobná modlitba každého mnícha.

V Reguli sa dočítame, že spoločná modlitba mníchov nemá byť pridlhá a v rámci týždenného cyklu liturgie hodín má obsahovať všetkých 150 žalmov. Žalmy, ako časť Bible - Božieho Slova, boli už v židovských časoch obľúbenými modlitbami a súčasťou liturgie, v čom pokračovali aj kresťania a vznikajúce mníšske hnutie ako používalo žalmy ako základ spoločnej modlitby. Kto ich pozná, dovtípi sa prečo – sú totiž vyjadrením vzťahu k Bohu, nábožnosti, hľadania Boha, Jeho lásky k človeku, ale aj sú aj plné ľudských emócií. Ďalšou dôležitou časťou benediktínskej spirituality je každodenné *lectio divina* - rozjímavé čítanie Bible. Keďže ako kresťania veríme, že Biblia je Bohom inšpirovaná, tak keď ju čítame Boh sám k nám hovorí. A o to ide aj pri *lectio divina* – počúvať Boží hlas cez sv. Písmo, čo Pán konkrétne mne práve hovorí.

Ďalší dôležitý aspekt mníšskeho života ako takého je práca. Každý kláštor musí byť sebestačný a každý mních musí pracovať. Pri práci pritom nejde len o zdroj obživy, ale aj o službu – službu Pánovi a spolubratom. Zároveň je kláštor miestom ticha, kde sú mnísi pozvaní počúvať Boha a žiť v neustálej modlitbe a to aj pri práci.

Na záver by som ešte dodal, že benediktínske kláštory boli takisto významnými centrami vzdelanosti, vedy a inovácií. Každý mních totiž musel vedieť čítať, čo nebola ešte donedávna samozrejmosť. Mnoho kláštorov prevádzkovalo kláštorné školy, ktoré boli predchodcami univerzít. Činnosť benediktínov bola nenahraditeľná na poli šírenia viery ale aj vzdelanosti v ťažkom období zmätku a bojov po páde Rímskej ríše v 5. storočí až do stabilizácie stredovekých kráľovstiev na konci prvého tisícročia.

Blahopřejeme:

Milo Marcel Wartownik byl pokřtěn v kostele Panny Marie Karmelské v neděli 3. dubna 2016. Celá krajanská rodina v Astorii blahopřeje rodičům Zuzce a Marcelovi.

Boží ruka, ať vede malého Mila po celý život. Za krajanskou rodinu přeje Fr. Antonín

Marta a Jiří Hnízdovi se těší z narození první vnučky. 20. dubna se narodila rodičům Barboře a Matthew Valerio dcera **Valentína Marie**. Blahopřejeme rodičům a celé rodině.

700 let od narození Karla IV.

Otce vlasti

Karel IV. (14. května 1316 - 29. listopadu 1378), český král (1346-1378) a římský král (1346-1355) a císař římský (1355-1378), král lombardský (korunovace v Miláně 1355) a král arelatský (korunovace v Arles 1365) po celý svůj život projevoval svou hlubokou katolickou zbožnost a také mimořádnou úctou ke světcům a k jejich ostatkům (relikviím). Karlova úcta ke světcům a relikviím byla i v jeho době výjimečná, ačkoli podobně projevovali svou zbožnost i jiní soudobí panovníci. Díky osobnímu vztahu k řadě světců vzniklo i mnoho uměleckých děl (architektura, malířství, sochařství, drobné umělecké řemeslo, mozaiky, zlatnické práce, literární díla) inspirovaných císařem ať už přímo nebo prostřednictvím dvorského umění a dobové duchovní atmosféry.

Prvorozený syn českého krále Jana Lucemburského a Elišky Přemyslovny byl pokřtěn 30. května 1316 na jméno Václav, podle hlavního světce českého království a podle svého předka po přeslici. Kdyby si princ své jméno uchoval až do své korunovace, byl by vlastně českým králem Václavem IV. Avšak během svého vychování v Paříži byl ve svých sedmi letech birmován a přijal jméno Karel podle svého kmotra Karla IV. Sličného, a podle sv. Karla Velikého, patrona francouzského království i svaté Říše římské. Od té doby používal jméno Karel a snažil se dostat odkazu svého velkého "předka" Karla Velikého i skutečného předka sv. Václava. A tak, ačkoli se všude oficiálně jmenoval Karel, přece na některých svých pečetích uchoval písmeno W jako připomenutí svého křestního jména Václav. Tak je tomu i na pečetí University Karlovy, kterou založil v Praze roku 1348 7. dubna (jako první univerzitu v Evropě vůbec na sever od Alp): Karel IV. klečí s korunou na hlavě před stojící postavou sv. Václava. Pod praporem sv. Václava s orlicí je právě ono písmeno W(enceslaus), které znamená křestní jméno Karlovo i světcovo. Karel odevzdává do ochrany svou novou univerzitu (předáním zakládací listiny s přivěšenou pečetí) právě svatému Václavovi, jakožto ochránci a věčnému panovníku Českého království.

27. března The Catholic Church in the United States has lost the Poor Clare nun who changed the face of Catholicism in the United States and around the world. Mother Mary Angelica of the Annunciation, foundress of the Eternal Word Television Network (EWTN), passed away on March 27 after a lengthy struggle with the aftereffects of a stroke. She was 92 years old.

2. dubna Fiat 500, který vozil papeže Františka na jeho návštěvě v USA v září minulého roku, byl vydražen za 300 000,- dolarů.

19. dubna Na 105. plenárním zasedání ČBK byl v Hejnicích zvolen nový generální sekretář ČBK: stal se jím P. Stanislav Příbyl. Svého úřadu se ujme 1. října 2016. Nahradí ve funkci Mons. Tomáše Holuba, který byl jmenován biskupem plzeňské diecéze.

21. dubna Britská královna Alžběta II. slaví 90. narozeniny a celé britské ostrovy prožívají její jubileum s ní.

21. dubna The Islamic State group, also known as ISIS, has executed at least 250 women in northern Iraqi city of Mosul in Nineveh province for refusing sex slavery, according to reports Wednesday. The women had been ordered to accept “temporary marriages” to the militants, and were all put to death after their refusal.

23. dubna Kardinál Dominik Duka ve svatovítské katedrále udělil zlaté Svatovojtěšské medaile. Dostali je fyzik Jiří Grygar a politolog a nakladatel Alexandr Tomský. Stříbrné medaile udělil spisovateli Ludřkovi Navarovi, historikovi Hermannu Reidelovi a řádové sestře Lucii Wagner. Svatovojtěšskou medaili pražský arcibiskup udílí významným osobnostem za jejich neopominutelné dílo v různých oblastech lidské činnosti.

24. dubna proběhla ve všech evropských katolických kostelech sbírka na lidi zasažené ukrajinským konfliktem. Ke sbírce vyzval papež František během nedělní modlitby Regina coeli.

30. dubna v konkatedrále sv. Josefa v Brooklyně byla slavená mše za všechny národnosti, které se scházejí k nedělním bohoslužbám v brooklynské diecézi, tzv. “Diocesan Migration Day Mass”.

30. dubna přijal biskupské svěcení Mons. Tomáš Holub v katedrále sv. Bartoloměje v Plzni. Stal se tak druhým biskupem plzeňské diecéze po Mons. Františku Radkovském.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci květnu: Zuzana Miriam Sykora 5. května, Alena Adamcová 6. května, Dominika Sikorjak 7. května, Gabriela Lehmová 8. května, Anna Fojtíková 9. května, Petr Dostálek 10. května, Marie Tomečková 10. května, Ida Spiskova 10. května, David Zeman, MD 12. května, Jana Fojtíková 18. května, Miroslav Zavadil 21. května, Ingrid Chybíková 25. května, Michelle Krska 28. května.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Věra Kolasa, Zdenka Rosenberg, Elen Samek, Tonka Habek, Sylvester Suda, Pavel Pecháček, Jaroslava Zolmanova, Dana Sáblik, William Jakovac, Hedvika Krátká, Joseph A. Kocab, Bohdan a Jiřina Kowalyk, Libuše Králová.

úmysly mší svatých v měsíci květnu 2016

datum	úmysl	dárce
1. května	Za zemřelou rodinu Tomečkovou	rodina Tomečkova
4. května	Za zemřelou Dagmar Čermákovou	Růžena Bunžová
7. května	Za popraveného Brig. Gen. Františka Krátkého a + manželku Marii Krátkou	Hedvika Krátká
8. května	Za živé a zemřelé maminky - Mother's Day	
9. května	Za zemřelou rodinu Pončíkovou	rodina Kocurkova
11. května	Za + Martina Krále (k nedožitým 94.)	manželka a děti
13. května	Za + manžela Václava Seiberta	Vlasta Seibert
14. května	Za + rodiče Seibertovy a Benešovy	Vlasta Seibert
15. května	Za rodinu Krškovu, Zívrovu a Sporkovu	rodina Krškova
18. května	Za zemřelého Jiřího Krátkého	Růžena Bunžová
22. května	Za krajanskou rodinu	
25. května	Za živou a zemřelou rodinu Pecháčkovou	Pavel Pecháček
27. května	Za + rodiče Josefa a Hedviku Novákových	Hedvika Krátká
29. května	Za + Jana a Jozefa Hlavatých	Fred Jureňa
30. května	Za zdraví a Boží požehnání pro přátele v NYC	Hedvika Krátká

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu

(1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

Může být Maria vzorem žen dnes?

Ztráta matky

Joachim Meisner

*z knihy Dívat se srdcem,
vydal(o): Karmelitánské nakladatelství
www.vira.cz*

Před nedávnem jsem navštívil výstavu v klášteře Marienstern u Bautzenu u příležitosti oslav 750 let jeho trvání. Část této expozice měla název „Krásné ženy“. Nejkrásnější a nejúchvatnější umělecká díla oslavující ženy nebyla věnována portrétům hereček a zpěvaček - šlo o překrásná zpodobnění Marie v malířství a v sochařství. Právě tyto exponáty přilákaly nejvíce návštěvníků. Především ženy. Byly tam vystaveny dokonce tři madony, které představovaly typ „Maria gravida“. Gravida znamená „těhotná“, požehnaná Maria, která je plná naděje. Před tímto vyobrazením prodlévaly ženy obzvláště dlouho. Vůbec se nechci ptát proč. Možná cítily své nepřekonatelné povolání k mateřství.

Zeptejte se jednou osob nejrůznějšího původu a věku, o kom hovoří s nejvyšší úctou a vděčností. Je jím skoro vždycky jejich vlastní matka. Pokud člověk ještě matku má, ani si to neuvědomuje - a o odpovědi musí teprve přemýšlet. Ale když jsem svoji matku ztratil, byl jsem tak smutný, že jsem byl vlastně sám sebou zděšen.

V duchu jsem si říkal: přece věříš ve zmrtvýchvstání, proč tedy pociťuješ ztrátu matky a prázdnotu, která vznikla jejím odchodem, tak hořce? V této pro mě těžké hodině mi napsal jeden farář: „Pane kardinále, nestyďte se, že tak truchlíte pro svou matku. Matka je místem, na kterém nám Bůh daroval duši. Proto pro nás je a zůstane tak důležitá po celý život.“ Mnohé ženy vůbec nevědí, co ztrácejí odmítnutím mateřství. Maria byla matka. Říkají: byla to hodná, tichá, ale neaktivní žena. **Ptám se Vás: která žena musí být aktivnější a kreativnější než matka?**

